

AFGHAANS ELFTAL NATIONAAL VOETBALTEAM VOOR HET EERST SINDE MACHTSGREEP OP TRAININGSKAMP

‘We voetballen voor het volk en niet voor de taliban’

In Turkije belegde het Afghaanse mannenvoetbalelftal afgelopen week het eerste trainingskamp sinds de taliban de macht grepen in Kaboel. Aan de Nederlandse bondscoach Anoush Dastgir de lastige taak om voetbal en politiek gescheiden te houden.

Ivo Roodbergen

Antalya

“Is er nog een nationaal team? Gaan jullie door? De Afghaanse international Omid Popalzay (25), geboren in Kaboel en opgegroeid in Nederland, kan de vragen van de vele voetbalgekke Afghanen op zijn sociale-media-accounts tot voor kort niet beantwoorden. Hij wist het antwoord simpelweg niet.

Nadat in augustus de taliban de macht grepen in Afghanistan, is veel onzeker. Collega-internationals van Popalzay die in Afghanistan wonen, vreesden voor hun leven en probeerden net als duizenden andere Afghanen het land te ontvluchten. De een slaagde daarin, de ander lukte het niet.

„Het was een verschrikkelijk zware periode. Niemand wist precies wat er zou gebeuren en juist die onzekerheid zorgt voor veel angst”, vertelt hij vanuit de lobby van het Gloria Sports Arena in het Turkse Antalya. Daar streek het Afghaanse voetbalelftal onder leiding van de Nederlandse bondscoach Anoush Dastgir afgelopen week neer voor het eerste trainingskamp onder het bewind van de taliban. De Leeuwen van Khorasan, zoals het nati-

onale team wordt genoemd, gaan door, weet Popalzay inmiddels.

Tijdens het vorige bewind van de taliban, ruim twintig jaar geleden, werden voetbalstadions gebruikt voor publieke executies. Nu de stofwolken in Kaboel deels zijn opgetrokken, is nog niet op grote schaal gebeurd waar men in augustus voor vreesde. „Aan de ene kant haal je dus opgelucht adem, maar tegelijkertijd denk je: wanneer gaat het een keer ophouden? Wie de macht ook heeft, de situatie in het land is al veertig jaar slecht. Ik weet niet beter dan dat er oorlog is.”

Topsportvisum

Popalzay is net als het merendeel van de Afghaanse internationals in het buitenland opgegroeid, nadat zijn ouders het land moesten ontvluchten vanwege de zoveelste oorlog. Dit geldt bijvoorbeeld ook voor Milad Intezar (29), de vaste kamergenoot van Popalzay tijdens interlandperiodes. Hij is ook in Afghanistan geboren en in Nederland opgegroeid. Ze zijn zichtbaar blij elkaar na lange tijd weer te zien.

De afgelopen twee interlandperiodes in september en oktober werden trainingskampen van het Afghaanse nationale elftal vanwege de onrust nog geschrapt,

▲ Het team staat onder leiding van de Nederlandse bondscoach Anoush Dastgir (blauw shirt), links staat Milad Intezar. FOTOS ANP/EPA

maar dit kan last minute toch doorgaan. Het team zag elkaar in juni in Qatar voor het laatst, toen het drie WK- en Azië Cup-kwalificatiewedstrijden speelde en zich kwalificeerde voor de finale van de Azië Cup-kwalificatie, komende zomer. Daar kan geschiedenis geschreven worden. Nog nooit wist Afghanistan zich voor dat eindtoernooi te plaatsen.

„Het is dan ook jammer dat we die kwalificatie niet met hetzelfde team kunnen afmaken”, zegt Intezar, doelend op het feit dat de internationals uit Afghanistan voor deze trip niet op tijd een topsportvisum hebben gekregen. Het Afghaanse elftal speelt al jaren in buurlanden vanwege de onrust in eigen land, maar de internationals uit Afghanistan zelf konden wel altijd afreizen. Door de chaos die plots uitbrak in het land en ook bij de voetbalbond was er nu niet voldoende menskracht en tijd om visa voor hen te regelen.

Heeft het tweetal nog getwijfeld om voor hun land uit te komen na wat er de afgelopen maanden gebeurd is in Afghani-

stan? Ze kijken elkaar aan, alsof ze bij elkaar willen checken hoe de ander erover denkt. „Geen moment”, zegt Popalzay al vrij snel. Intezar: „Ik denk dat heel veel mensen in Nederland dat misschien niet kunnen begrijpen, maar Afghanen worden echt ontzettend blij als ze ons zien spelen. Een paar uur om op te gaan in het moment, en waarin ze niet na hoeven te denken over hun moeilijke leefsituatie.”

Dinsdag speelt Afghanistan een vriendschappelijke interland tegen Indonesië. „Ondanks dat het een oefenduel is, voelt dat voor ons als team als een WK-finale”, stelt Popalzay. „Als wij winnen, weten we dat we miljoenen Afghanen een stukje vreugde brengen dat ontbreekt in hun huidige leven. Wij voetballen voor hén, het volk, en niet voor de taliban en ook niet voor de regeringen die daarvoor aan de macht waren.”

Als Intezar en Popalzay een uurtje later op het trainingsveld in de Turkse avondzon beginnen aan hun eerste training in maanden, roept bondscoach Dastgir zijn team na de warming-up bij

elkaar. In Antalya is ook de president van de Afghaanse voetbalbond Mohammad Yousef Kargar aanwezig. Hij komt een boodschap van de taliban overbrengen aan de spelers: „De taliban hebben mij verzekerd dat ze het voetbal blijven steunen.” Tragisch genoeg speelt het uit Kaboel geëvacueerde Afghaanse vrouwenelftal op hetzelfde moment in Doha een oefenwedstrijd tegen Qatar. Zij voelen die steun allerminst, nadat de taliban sporten voor vrouwen verbood. Aan de 31-jarige Dastgir in de komende periode de taak om bij zijn team voetbal en politiek gescheiden te houden, zodat zijn spelers zich kunnen blijven richten op hun grote droom: deelname aan de Azië Cup in 2023.

Nationale vlag

Sinds zijn aantreden in 2018, destijds als jongste bondscoach ter wereld, heeft Dastgir al meerdere brandjes geblust en stormen overleefd. De politieke onrust in het land werkt ook door binnen de voetbalbond, waardoor hij al jaren met minimale middelen moet werken. Ondanks alles blijft Dastgirs team succes boeken, en omdat hij dat doet met een team bestaande uit spelers met verschillende etnische achtergronden is hij ongekend populair in Afghanistan. Waar de politiek faalt en verdeeldheid creëert, houdt het goed samenwerkende nationale elftal de politiek zo een spiegel voor.

Het eerste potentiële politieke brandje is de keuze voor de nationale vlag en het volkslied voorafgaand aan de interland met Indonesië komende dinsdag. Het nationale cricketteam speelde afgelopen week met de ‘oude’ vlag en kreeg daarvoor een officiële waarschuwing van de taliban. Dastgirs team gaat hun voorbeeld volgen. Hij vreest geen ontslag. „En als dat wel zo is, vertrek ik met opgeheven hoofd. Ik ben bondscoach van Afghanistan, niet van het regime.”

► Afgelopen week was het Afghaanse team op trainingskamp in het Turkse Antalya.

